

fost odată o împărăteasă frumoasă și bună. Într-o iarnă, pe când zăpada cădea din înaltul nemărginit al cerului în fulgi mari și pufoși, o împărăteasă sta într-un jilț și cosea lângă o fereastră cu pervazul negru, de abanos. Și cum cosea ea aşa, aruncându-și din când în când privilele la ninsoarea ce se cernea de sus, se întâmplă să se înțepe cu acul în deget și trei picături de sânge căzură în zăpadă. Roșul săngelui arăta atât de frumos pe albul zăpezii, că împărăteasa rămase încântată și gândi în sinea ei: „Ce n-aș da să am un copil alb ca zăpada, roșu ca sâangele și cu părul negru ca abanosul!“.

Și aşa a fost, dar după ce se născu Albă-Ca-Zăpada, mama ei muri, iar împăratul își luă altă soție.

ra frumoasă și împărăteasa asta, dar trufașă și fără suflet și n-ar fi îngăduit nici în ruptul capului s-o întreacă alta în frumusețe. Având ea o oglindă fermecată, de câte ori se uita în ea, întreba:

- Oglinoară din perete, oglinoară!
- Cine e cea mai frumoasă din țară?

Și oglinda-i răspundea:

- Măria ta, ești cea mai frumoasă din întreaga țară!
- Dar într-o zi însă, oglinda îi răspunse:
- Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,
- Dar Albă-ca-Zăpada e mult, mult mai frumoasă!

e invidie, împărăteasa îi ceru unui vânător să o ducă pe fată în pădure și să o omoare, iar ca mărturie că i-a îndeplinit porunca să-i aducă inima Albei-Ca-Zăpada.

Copila ceru îndurare vânătorului, care, cu milă, îi cruță viața. Acesta, omorî în schimb un pui de mistreț, îi luă inima și i-o duse împărătesei, spunând că i-a îndeplinit porunca.

ămasă singură în codrul pustiu, Albă-Ca-Zăpada rătăci ziua întreagă, până-n amurg, când dădu de o căsuță, unde toate lucrurile erau mici-mititele, dar curate și bine orânduite. Pe masă stăteau farfuriile și tacâmurile, de asemenea foarte mici.

Sărmana fată ciuguli câte ceva din mâncare, apoi se culcă în cel mai mic dintre paturi și adormi.

